

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/86/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2220202317
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:2220202317.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Niny Dubovskej, v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX/XX, D. a 2/ E. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XXX/XX, D., zastúpených: Mgr. Peter Mešenec, advokát, so sídlom Prievozská 1314/39, Bratislava proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 411, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, zastúpenému: JUDr. Danuše Tichá, s.r.o., IČO: 52 058 310, so sídlom Nám. M. Benku 6, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcov a žalovaného proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava I zo dňa 22.2.2022, č.k. 21C/49/2020-155, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku I. p o t v r d z u j e.

Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku III. mení tak, že žalobcovi 1/ sa voči žalovanému priznáva nárok na plnú náhradu trov konania a žalobkyňi 2/ a žalovanému sa nepriznáva právo na náhradu trov konania.

Žalobcovia 1/ a 2/ majú proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 15.000 eur a žalobkyňi 2/ sumu 15.000 eur, a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok III.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 15, § 16, § 100 ods. 1, 2, § 101, § 106 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. g), § 4 ods. 2 písm. a), § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“) a vecne tým, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca 1/ a F. G. B. uzatvorili dňa 21.4.2012 manželstvo, z ktorého sa dňa 08.1.2016 narodila dcéra E. B.. Z listinných dôkazov bolo zároveň preukázané, že dňa 11.7.2017 pri meste Dunajská Streda došlo k dopravnej nehode, pri ktorej zomreli vodič osobného motorového vozidla Škoda Octavia bielej farby, EČV: F. D. B. a spolujazdkyňa H. F. B., pričom trestné stíhanie vo veci trestného činu usmrtenia bolo zastavené, lebo trestné stíhanie proti tomu kto zomrel, alebo bol vyhlásený za mŕtveho, nie je prípustné. V prejednávanom spore sa žalobcovia od žalovaného domáhali zaplata sumy 50 000 eur každému titulom náhrady nemajetkovej ujmy, ako aj náhrady pozostalostnej renty pre žalobkyňu 2/ vo výške 57,20 eur mesačne s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku, a to plnením z povinného zmluvného poistenia vodiča motorového vozidla, ktorý spôsobil usmrtenie manželky žalobcu 1/ a matky

žalobkyne 2/ pri dopravnej nehode a v rozhodnom čase bol povinne zmluvne poistený u žalovaného. V súvislosti s námietkou premlčania vznesenou žalovaným konštatoval, že v prípade nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ide o osobné právo majetkovej povahy, ktoré podlieha premlčaniu vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote (s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.2.2011, sp. zn. 5Cdo/265/2009) s tým, že premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Súd prvej inštancie uzavrel, že k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov v dôsledku dopravnej nehody v podobe straty blízkej osoby došlo dňa 11.7.2017, trojročná premlčacia doba začala plynúť dňa 12.7.2017, žaloba bola podaná na súd dňa 25.6.2020, teda nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy nie je premlčaný. Vo vzťahu k nároku žalobkyne 2/ na náhradu škody vo forme peňažného dôchodku konštatoval, že napriek tomu, že ide o peňažný dôchodok s povahou opakujúceho sa čiastkového plnenia v budúcnosti počas trvania vyživovacej povinnosti voči žalobkyňi 2/, premlčuje sa ako celok, zároveň ide o nárok majetkovej povahy vyjadrený ako vznik škody v majetkovej sfére žalobkyne 2/, ktorá by jej mala vzniknúť ako rozdiel medzi predpokladanou sumou vyživovacej povinnosti zomrelej matky žalobkyne 2/ a Sociálnou poisťovňou priznaným sirotským dôchodkom. Súd prvej inštancie vyvodil, že nárok na náhradu škody sa v zmysle ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka premlčuje v dvojročnej subjektívnej lehote, ktorá uplynula dňa 12.7.2019, preto v časti uplatneného nároku na náhradu pozostalostnej renty žalobkyne 2/ s poukazom na účelne vznesenú námietku premlčania žalovaným žalobu zamietol. K námietke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy z povinného zmluvného poistenia vinníka (škodcu) dopravnej nehody súd prvej inštancie uviedol, že otázka vecnej legitímácie bola opakovane riešená rozhodnutiami Ústavného súdu SR, ktorý za dôležitú otázku označil interpretáciu § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. obsahujúceho pojem „škoda na zdraví“, ktorú na účely povinného zmluvného poistenia zákonodarca subsumuje pod poistné krytie, t. j. kľúčovou sa javí otázka interpretačných medzí pojmu škoda na zdraví, v tom zmysle, či je možné pod ňu subsumovať aj nemajetkovú ujmu v zmysle § 11 až 13 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že uvedené je nutné vykladať v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora, podľa ktorej sa musia vnútroštátne ustanovenia v konaní vo veci samej v čo najväčšej miere vykladať a uplatňovať v súlade so smernicami EÚ. Poukázal na to, že Súdny dvor EÚ v rozsudku z 24. októbra 2013, vec C-22/12 (prípado Haasová) uviedol, že článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov, týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov, týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11. mája 2005, a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov, týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy, spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Prvoinštančný súd sa stotožnil s názorom o eurokonformnom výklade ustanovení § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z.. Uzavrel, že s použitím eurokonformného výkladu pojmov „náhrada škody, škoda na zdraví“ v ustanovení § 4 ods. 1, 2, 4 a § 15 ods.1 zákona č. 381/2001 Z.z. a s prihliadnutím k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia, z hľadiska zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorových vozidiel sa v rámci náhrady škody odškodňuje aj nemajetková ujma, spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody, za ktorú možno priznať náhradu peňažnou formou podľa § 13 Občianskeho zákonníka, ktorú v širšom ponímaní treba považovať za škodu na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z., t.j. takáto náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia. Vzhľadom na uvedené mal za to, že pasívna vecná legitímácia žalovaného v tomto spore je daná. Súd prvej inštancie považoval za nepochybné, že rešpektovanie práva na súkromie fyzickej osoby zahŕňa v sebe aj právo na vytváranie a rozvíjanie sa vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami, pričom rodinný život v sebe zahŕňa vzťahy medzi najbližšími rodinnými príslušníkmi, deťmi, rodičmi bez ohľadu na to, či spolu trvalo žijú alebo nie a preto neoprávnené narušenie týchto vzťahov predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život. Prvoinštančný súd ďalej konštatoval, že manželka žalobcu 1/ a matka žalobkyne 2/ zomrela následkom dopravnej nehody, ktorú preukázateľne zaviniel vodič D. B., vozidlom, ktorého poisťovateľom bol žalovaný. Z vykonaného dokazovania mal nepochybné preukázané, že D. B. spôsobil dopravnú nehodu, a jediným dôvodom, pre ktorý muselo byť trestné stíhanie zastavené, bolo, že aj vinník pri dopravnej nehode zomrel. Týmto

konaním, za ktoré zodpovedá žalovaný ako poisťovateľ v zmysle § 4 ods. 1, 2, 4 a § 15 ods.1 zákona č. 381/2001 Z.z. s prihliadnutím k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia, preukázateľne došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcov na ochranu osobnosti a to do ich práva na súkromie, ktoré zahŕňa aj ich rodinný život, rodinné vzťahy chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, ako to vyplýva z vykonaného dokazovania a to hlavne výpovedí samotných účastníkov konania. Dospel k záveru, že je na mieste uplatnenie ustanovenia § 13 ods.1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka na to, aby bolo priznané žalobcom aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, a že v danom prípade nepostačuje žiadna iná z foriem primeraného zadosťučinenia uvedená v ustanovení § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, aby bola primerane vyvážená nemajetková ujma žalobcov. Poukázal na výpovede žalobcov, že následok konania vodiča predstavuje značný zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcov, a to do ich práva na súkromie, ktorý zahŕňa aj ich rodinný život a rodinné vzťahy. Dokazovaním bola preukázaná veľká intenzita citových väzieb medzi žalobcami a im blízkou osobou, pričom z vylučku žalobcov vyplynulo, že išlo o dlhodobý vzťah medzi žalobcom 1/ a manželkou, ktorý bol harmonický, opätovaný, postavený na pevných základoch, plánovali ďalšie dieťa. Tragickou nehodou došlo k pretrhnutiu týchto väzieb a nepochybne k emočnej záťaži, stresujúcej udalosti, ktorá ich traumatizovala, a s ktorou sa žalobcovia vyrovnávajú dodnes. Táto trauma musela byť o to silnejšia, že žalobca 1/ sa dostavil bezprostredne na miesto nehody, a videl svoju manželku už len zahalenú plachtou. I keď žalobkyňa 2/ bola v čase nehody len vo veku asi 1,5 roka a v tom čase si pravdepodobne tragédiu plne neuvedomovala, s narastajúcim vekom prichádzajú otázky, ktoré túto tragédiu medzi žalobcov opätovne navracajú. Žalobkyňa 2/ v čase jej rastu a dospievania osobu, ktorá je pre každé dieťa nenahraditeľná, už mať nebude. Tento vzťah jej nemôže nahradiť ani otec, ani stará mama. Pri určení výšky náhrady vychádzal súd prvej inštancie zo znenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda vychádzal z kritéria závažnosti vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolností, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že následky dopravnej nehody mali pre žalobcov nezvratný a neodčiniteľný následok, ktorý čiastočne pretrváva doposiaľ, s tým, že pri určení výšky nemajetkovej ujmy prihliadol na intenzitu nepriaznivého následku konania, ktorým bola spôsobená náhla a neočakávaná smrť, t.j. nečakané usmrtenie blízkeho rodinného príslušníka. Zohľadniac všetky vyššie uvedené skutočnosti určil náhradu nemajetkovej ujmy v prospech žalobcov vo výške 15 000 eur pre každého a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. V tejto súvislosti poukázal aj na prax súdov v obdobných veciach napr. vo veci Okresného súdu Žilina sp. zn. 42C/37/2017, vo veci sp. zn. 8C/195/2015, vo veci Okresného súdu Nitra sp. zn. 8C/41/2012 vo veci Okresného súdu Prievidza sp. zn. 9C/96/2013, vo veci Okresného súdu Senica sp. zn. 10C/9/2013. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že nepriznal stranám sporu nárok na náhradu trov konania, keďže obe strany sporu mali v konaní úspech len čiastočný. Žalobcovia sa domáhali nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú súd, i keď čiastočne krátenú (čo však nemôže byť na ujmu žalobcov, nakoľko výška nemajetkovej ujmy vychádza z úvahy súdu) žalobcom priznal (v tejto časti boli žalobcovia úspešní) a v časti nároku na náhradu škody v podobe pozostalostnej renty pre žalobkyňu 2/ súd žalobu zamietol, čiže v tejto časti bol úspešný žalovaný.

3. Proti výroku o trovách konania podali odvolanie žalobcovia z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p., t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odôvodnenie rozhodnutia v časti o trovách konania nepovažovali za dostatočne jasné a zrozumiteľné, keďže súd prvej inštancie len stručne uviedol, že žalobcovia mali v spore úspech len čiastočný (čo však minimálne v prípade žalobcu 1/ nie je správny záver), tento svoj záver však nerozvil a nekonkretizoval napr. percentuálnym úspechom žalobcov a žalovaného. Nesúhlasili s názorom súdu prvej inštancie o čiastočnom úspechu žalobcov v konaní, nakoľko žalobca 1/ sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 50 000 eur, pričom súd priznal žalobcovi 1/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15 000 eur. Uviedli, že žalobca 1/ základ svojho nároku preukázal a výška náhrady závisela od úvahy súdu, čo malo byť vyhodnotené ako 100% úspech žalobcu 1/ v konaní. Na podporu svojho tvrdenia uviedli komentár k C.s.p., rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.12.2017, sp.zn. 10Co/191/2017 a nález Ústavného súdu ČR, sp.zn. III. ÚS 170/99. Pokiaľ ide o žalobkyňu 2/, konštatovali, že v čase vyhlásenia rozsudku mala 6 rokov a v prípade, ak by bol žalovaný zaviazaný na úhradu nákladov na výživu do 18. roku veku žalobkyne 2/, musel by uhradiť sumu 8 236,80 eur, čo spolu s priznanou náhradou nemajetkovej ujmy vo výške 15 000 eur predstavovalo uplatnenú sumu 23 236,80 eur, súdom zamietnutý nárok by predstavoval 35,45%, teda úspech žalobkyne 2/ by

bol 64,55%. V tomto prípade by podľa názoru žalobcov mohlo do úvahy prichádzať rozdelenie trov konania, prípadne čiastočné priznanie trov žalobkyne 2/ a nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanému, či už v zmysle § 255 ods. 2 C.s.p. alebo § 257 C.s.p. Poukázali na to, že nárok žalobkyne 2/ na náhradu nákladov výživy bol zamietnutý predovšetkým kvôli premlčaniu. Súd prvej inštancie tiež mohol prihliadnuť na to, že v prípade žalobkyne 2/ ide o maloleté dieťa, ktoré vo veku jedného roka stratilo nie svojou vinou matku, pričom je odkázané na výživu výlučne na žalobcu 1/, ktorý je bežným údržbárom. Na základe uvedeného žiadali, aby odvolací súd zmenil výrok III. napadnutého rozsudku tak, že nárok na náhradu trov konania prizná žalobcovi 1/ v rozsahu 100% a žalobkyňu 2/ v rozsahu 64,55%.

4. Proti rozsudku v rozsahu výroku I. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p., t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za zmätočné, nezrozumiteľné, dostatočne nevyčerpávajúce, a teda nepresvedčivé. Uviedol, že súd prvej inštancie v rozsudku neuviedol a neposúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty všetkých strán sporu, obzvlášť, keď v značnom rozsahu rozhodol na základe svojej voľnej úvahy, tiež neuviedol, prečo žalovaným poukazovaná súdna prax nie je vo veci samej daná, dôvodná, resp. aplikovateľná. Poukázal na možnosť kolízie záujmov medzi žalobcom 1/ ako rodičom a zákonným zástupcom a žalobkyňou 2/ ako maloletým dieťaťom v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vrátane udelenia splnomocnenia právneho zástupcovi. Uviedol, že súd prvej inštancie na jednej strane konštatoval, že D. B. spôsobil dopravnú nehodu, zároveň však dospel k záveru, že týmto konaním, za ktoré zodpovedá žalovaný ako poisťovateľ došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcov na ochranu osobnosti. Namietal, že v zmysle platného práva, vrátane zákona č. 381/2001 Z.z. takáto zodpovednosť žalovaného ako poisťovateľa voči žalobcom nevyplýva. Poukázal na to, že prvoinštančný súd premlčanie nárokov žalobcov posudzoval len podľa § 101 Občianskeho zákonníka, i keď zároveň ustálil, že tieto posudzované nároky sú nárokmi voči žalovanému podľa zákona č. 381/2001 Z.z. Podľa jeho názoru nie je zrejmé, prečo súd prvej inštancie na posudzovanú vec aplikoval ustanovenia zákona č. 381/2001 Z.z. (najmä, nie však výlučne v časti odôvodnenia pasívnej vecnej legitímácie žalovaného), potom už ale neaplikoval aj ust. § 15 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z., čo nie je v súlade s princípom právnej istoty a spravodlivého súdneho procesu. Uviedol, že priamy nárok poškodeného je výslovne upravený v § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., pričom podľa § 15 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. platí, že na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila. Bol názoru, že pokiaľ súd prvej inštancie na daný prípad a nároky žalobcov aplikoval § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. (čo do výšky a právneho dôvodu), potom je nutné aplikovať aj § 15 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení s § 106 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že trvá na vznesenej námietke premlčania vo veci samej ako aj na nedostatku svojej pasívnej vecnej legitímácie, nakoľko v zmysle platného práva nemajetková ujma nie je krytá poistením v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. a platné právo neukladá povinnosť takúto ujmu nahradiť. Podľa názoru žalovaného je neprípustné dotvárať právo extenzívnym výkladom vnútroštátnych zákonných ustanovení. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s rozhodovacou činnosťou, na ktorú žalovaný poukazoval a obmedzil sa len na výklad s poukazom na smernice EÚ, rozsudok Európskeho súdneho dvora v prípade C-22/12 a nemeritórne rozhodnutia Ústavného súdu SR. Žalovaný poukázal na to, že od roku 2001 nedošlo k žiadnej zmene relevantnej vnútroštátnej právnej úpravy, preto podľa jeho názoru nie je legitímny dôvod na zmenu výkladu príslušných ustanovení zákona č. 381/2001 Z.z. a ad hoc na rozširovanie účelu a cieľov tohto zákona oproti tým, ktoré boli jednoznačne zamýšľané a stanovené samotným zákonodarcom. Uviedol, že počas konania namietal nepreukázanie nemajetkovej ujmy zo strany žalobcov, ktorí v žalobe dôvodili, avšak bližšie neodôvodňovali, ako im bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti dôsledkom dopravnej nehody. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že súdu prvej inštancie pre vydanie rozhodnutia postačovali len tvrdenia uvádzané žalobcom 1/ pri jeho výsluchu. Poukázal na nutnosť použitia princípu proporcionality pri stanovení výšky náhrady s tým, že priznávanie excesívnych súm by mohlo mať negatívny následok v podobe nepredvídateľnosti zodpovednosti za škodu. Namietal postup súdu prvej inštancie, ktorý v rozsudku príkladmo uviedol štyri rozhodnutia vydané v období od r. 2013 do r. 2018 s priznanými sumami náhrad v rozmedzí od 7 000 eur do 16 500 eur, pričom neozrejmil, prečo rozhodol sumami bližšie k hornému stropu tohto rozmedzia. Zároveň upozornil, že prvoinštančný súd nesprávne uviedol, že rozhodnutím Okresného súdu Žilina, sp.zn. 42C/837/2017 súd priznal pre dve deti každému 15 000

eur, nakoľko toto rozhodnutie bolo Krajským súdom v Žiline, sp.zn. 6Co/184/2019 zmenené a priznané sumy boli znížené na polovicu. Ani v prípade rozsudku Okresného súdu Senica nedôvodil prvoinštančný súd správne, keďže v danom prípade priznal súd náhradu manželovi a trom deťom a prihladal na vyšší vek detí a na skutočnosť, že museli prevziať na seba rolu matky a aj bežných povinností. Napriek konštatovaniu o nejednotnosti súdnej praxe v priznávaní náhrad nemajetkovej ujmy považoval súdom prvej inštancie priznané náhrady za neprimerané. Poukázal na rozhodnutia z obdobia vymedzeného súdom prvej inštancie, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 1Cdo/156/2017 (smrť manželky/matky, 4x 8 000 eur pre tri deti a manžela), rozhodnutie Okresného súdu Martin, sp.zn. 5C/32/2014 (smrť manžela/otca, 2x 5 000 eur pre mal. deti a 1x 5 000 eur pre manželku), rozhodnutie Okresného súdu Martin, sp.zn. 5C/189/2010 (smrť manžela/otca, 4x 6 000 eur pre manželku a tri deti), rozhodnutie Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 9C/96/2013 (smrť matky, 10 000 eur pre mal. dcéru a 7 000 eur pre matku), rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 8Co/323/2017 (smrť matky, 10 000 eur pre mal. dcéru), rozhodnutie Okresného súdu Čadca, sp.zn. 16C/292/2016 (smrť manžela/otca, 3x 10 000 pre manželku a dve mal. deti), rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp.zn. I. ÚS 206/2015, resp. rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 5Co/182/2013 (smrť manželky/matky, 3x 10 000 eur pre manžela a dve mal. deti). Vzhľadom k týmto rozhodnutiam mal za to, že by bolo dôvodnejšie očakávať priznanie súm náhrad nemajetkovej ujmy v priemernej sume 8 500 eur. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcov proti výroku o trovách konania uviedol, že sa nestotožňuje s argumentáciou žalobcov, ktorí opomínajú, že žalobou sa okrem nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy domáhali nároku vo forme renty, ktorá by v prípade úspechu bola vyplácaná žalobkyni 2/ do času, kedy zaniká vyživovacia povinnosť rodičov, pričom postupom času a narastajúcim vekom by touto rentou boli kryté potreby žalobkyne 2/ v narastajúcej sume. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

5. Žalobcovia sa k odvolaniu žalovaného vyjadrili podaním zo dňa 17.5.2022, v ktorom uviedli, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí použil správnu právnu normu, správne ju interpretoval v súlade s eurokonformným výkladom, rozhodnutím Ústavného súdu SR, sp.zn. I. ÚS 474/2016 a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 6MCdo/1/2016 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí NS a rozhodnutí súdov SR pod R 61/2018 a správne aplikoval na zistený skutkový stav. Podľa ich názoru napadnuté rozhodnutie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu uvedeným v uznesení Ústavného súdu SR, sp.zn. IV. ÚS 115/03, z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodnutí najvyšších súdnych autorít, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu, pričom súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami žalovaného (námietkou premlčania, námietkou nedostatku pasívnej legitímácie poisťovne, námietkou neprimeranej výšky nemajetkovej ujmy). K otázke premlčania práva na náhradu nemajetkovej ujmy poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 5Cdo/265/2009, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 5Cdo/278/2007, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 2Cdo/194/2011 a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 8CoCsp/25/2020, z ktorých vyplýva, že počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby, pričom premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Z rozhodnutí ďalej vyplýva, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy je osobné právo majetkovej povahy, s tým, že rozhodujúcim pre uplatnenie všeobecného právneho inštitútu premlčania je z hľadiska povahy nároku obsah nároku a nie predmet jeho ochrany. Ďalej bol vyslovený názor, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti okamihom uplatnenia voči poisťovni nemení svoju povahu, obsah či účel a neprestáva byť nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a nestáva sa úplne iným nárokom, ale ponecháva si svoju podstatu obsahu nároku ako prostriedku satisfakcie za neoprávnený zásah do nemateriálnych osobnostných práv. Vo vzťahu k otázke pasívnej vecnej legitímácie poisťovne mali za to, že v prípade žalovaného ide o nesprávny právny názor, ktorý nerešpektuje rozhodnutie Európskeho súdneho dvora a nadväzujúcu v súčasnosti už ustálenú aktuálnu judikatúru Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR. Poukázali pritom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Cdo/78/2019, sp.zn. 6MCdo/1/2016 (R 61/2018), sp.zn. 6Cdo/164/2018, sp.zn. 8Cdo/118/2019, rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp.zn. III. ÚS 666/2016, sp.zn. I. ÚS 474/2016, rozhodnutie Európskeho súdneho dvora C-22/12 a ďalšie. Pokiaľ ide o závažnosť vzniknutej ujmy, upozornili, že prevádzkou motorového vozidla došlo k usmrteniu manželky žalobcu 1/ a matky žalobkyne 2/ - maloletej dcéry E., ktorá v čase dopravnej nehody mala jeden a pol roka (v súčasnosti má 6 rokov),

príčom manžel so zosnulou manželkou sa poznali 14 rokov od roku 2003, ich spoločné manželstvo trvalo 5 rokov a plánovali ďalšie dieťa s tým, že manžel videl svoju manželku na mieste dopravnej nehody zahalenú plachtou. Ďalej uviedli, že závažnosť vzniknutej ujmy bola súdom zisťovaná z výsluchu žalobcu 1/, pričom maloletá prišla o biologickú matku, otec musel prevziať na seba aj úlohu zosnulej mamy a do dnešného dňa nenadviazal citový vzťah s inou osobou opačného pohlavia. Poukázali na to, že žalovaný sa nezúčastnil pojednávania, nemal potrebu klásť otázky manželovi zosnulej, ani nenavrhol súdu vykonať žiaden dôkaz, ktorý by spochybnil výsluch žalobcu 1/. Žalobcovia mali za to, že náhle, nečakané usmrtenie najbližšieho človeka rodiny predstavuje trvalý neoprávnený zásah do rodinného života pre maloletú E.. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 5Co/6/2021, Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 21Co/165/2017, Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 8Co/91/2021. Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 8CoP/183/2015). Konštatovali, že každé dieťa, obzvlášť maloleté, ktoré nemá inú rodinu okrem rodičov, má právo na rešpektovanie rodinného života, pričom rodinný život zahŕňa aj udržiavanie, budovanie a následné rozvíjanie rodinných vzťahov dieťaťa k rodičovi v budúcnosti. Upriamili pozornosť na to, že právo dieťaťa na rešpektovanie rodinného života zahŕňa právo dieťaťa na rodičovskú starostlivosť, právo dieťaťa na udržiavanie stykov s oboma rodičmi, právo dieťaťa na životnú úroveň nevyhnutnú pre jeho telesný, duševný, duchovný, mravný a sociálny rozvoj. Vo vzťahu k primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy poukázali na aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp.zn. 25Cdo/894/2018, nález Ústavného súdu SR, sp.zn. III. ÚS 288/2017 a rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Kapko proti SR s tým, že vzhľadom na vyššiu hmotnú závislosť maloletého dieťaťa na zosnulom (oproti plnoletému dieťaťu), nízky vek maloletej, je odôvodnené, aby náhrada nemajetkovej ujmy bola vyššia ako u plnoletého dieťaťa. Žalobcovia zároveň predložili desať rozhodnutí krajských súdov z časového obdobia rokov 2016 – 2020, z ktorých vyplýva priemerná výška priznaných náhrad 15 000 eur. Na základe uvedeného žiadali, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutej časti potvrdil.

6. Žalovaný reagoval podaním zo dňa 2.6.2022, v ktorom uviedol, že v podanom odvolaní akcentoval dotknutú a relevantnú platnú právnu úpravu a judikatúru, ktorú súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí nereflekoval a napriek tomu, že rozhodoval v rozpore s ňou, svoje odlišné závery nevysvetlil. Poukázal na judikatúru ESLP, ktorá nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Žalovaný trval na tom, že od roku 2001 nedošlo k žiadnej zmene relevantnej vnútroštátnej právnej úpravy, preto nie je legitímny dôvod na zmenu výkladu príslušných ustanovení zákona č. 381/2001 Z.z. Tvrdil, že objednávka štátu na poistné krytie v uvedenom zákone bola pri jeho vzniku vymedzená tak, že sa majú z poistenia nahrádzať len škody na zdraví, majetku, trovy konania, regresné nároky sociálnej a zdravotnej poisťovne; nemajetková ujma do rozsahu krytia nie je ani nebola zahrnutá. Uviedol, že z rozhodnutí súdov, na ktoré sa odvolávajú žalobcovia, vyplýva, že v nich súdy uplatňujú tzv. eurokonformný výklad zákona, čo vysvetľujú tak, že priamo aplikujú príslušné smernice EÚ, čo však nie je možné, nakoľko zákon č. 381/2001 Z.z. v plnom rozsahu prevzal dotknuté smernice. Väčšinu týchto rozhodnutí žalovaný považoval za v zásade identické, bez presvedčivého zdôvodnenia a bez logických právnych argumentov. Nestotožnil sa ani s názorom, že Najvyšší súd SR už dal za celou záležitosťou bodku, nakoľko zaviazal poisťovne k náhrade nemajetkovej ujmy bez toho, aby sa vyjadril k trom predchádzajúcim rozhodnutiam iných senátov Najvyššieho súdu SR. Podľa jeho názoru najvyššie súdne autority dodnes nevytvorili dôveryhodnú a ustálenú judikatúru, ktorá by sa týkala jasných podmienok priznávania tohto nároku, vymedzenia okruhu osôb, ktoré môžu náhradu žiadať a aspoň orientačnej výšky možného nároku. Vo vzťahu k výške náhrady poukázal na to, že pri stanovení výšky relatívnej náhrady je nutné použiť princíp proporcionality a je potrebné vyvarovať sa toho, aby priznávané náhrady neboli vo výške, ktorá pôsobí viac ako trest než náhrada pre dotknuté osoby.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Súdom prvej inštancie riadne zistený skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP).

8. Odvolací súd, viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vysporiadal i s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods. 2, 3 CSP). K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme vysporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd uvádza nasledovné.

9. Predmetom odvolacieho prieskumu bol prisudzujúci výrok (I.) a výrok o nároku na náhradu trov konania III.). Z obsahu podaných odvolaní odvolací súd zároveň vyvodil, že odvolaním nebol napadnutý rozsudok v časti, ktorou bol nárok žalobcov vo zvyšnej časti zamietnutý (nárok na náhradu nemajetkovej ujmy 35 000 eur pre každého zo žalobcov a nárok na náhradu majetkovej škody vo forme peňažného dôchodku pre žalobkyňu 2/), preto zamietnutie uvedených nárokov nebolo predmetom odvolacieho prieskumu.

10. Podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z., poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení.

11. Podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

12. Podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

13. Podľa ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

14. Podľa ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

15. Podľa ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

16. V konaní bolo nesporné a vyplýva z obsahu spisu, že žalobcovia sa v konaní domáhali náhrady nemajetkovej ujmy v žalovanej výške titulom ochrany osobnosti podľa ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z., ktorá im bola spôsobená zavineným konaním p. D. B. ako vinníka dopravnej nehody dňa 11.7.2017, v dôsledku ktorej došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov smrťou ich rodinného príslušníka F. B.. V konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase škodovej udalosti (dopravnej nehody) poisťovateľom vozidla, ktoré viedol vinník dopravnej nehody a ktorým bola spôsobená dopravná nehoda podľa zákona č. 381/2001 Z. z. Zároveň žalobkyňa 2/ sa domáhala peňažného dôchodku v sume 57,20 eur mesačne vždy do 15. dňa príslušného mesiaca vopred s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku.

17. V danom spore bola podstatnou otázkou interpretácia pojmu škoda, a to v súvislosti s jej náhradou pri povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla vo vzťahu k žalovanému ako poisťovní, s čím súviselo aj posúdenie jeho pasívnej vecnej legitímácie. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého je potrebné pojem škody vykladať extenzívne tak, že tento pojem zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv pozostalých. Žalobcovia si tak nároky na náhradu nemajetkovej ujmy mohli uplatniť priamo voči osobe, ktorá zasiahla do ich osobnostných práv, ale v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. aj voči žalovanému ako poisťovateľovi vozidla, ktorým

bola spôsobená škoda. Ide o ten istý nárok žalobcov, a preto platí, že pokiaľ ju uhradí jeden z nich, povinnosť druhého z nich tým zaniká.

18. Vo vzťahu k právnej kvalifikácii nároku tak postupoval súd prvej inštancie správne, keď uzavrel, že na prejednávany prípad je aplikovateľný postup podľa ust. § 15 a ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. v spojení s ust. § 13 Občianskeho zákonníka. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie pri posúdení nároku žalobcov vzal do úvahy rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-22/12, ktorým vyslovil, že článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11. mája 2005, a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.

19. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na uznesenie ÚS SR zo dňa 11.10.2016, č. k. III. ÚS 666/2016-36, v ktorom ÚS SR v obdobnom prípade, týkajúcom sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch pri povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla vo vzťahu k poisťovni, jednak konštatoval, že uvedený extenzívny výklad pojmu škoda nepovažuje za arbitrárny ani inak ústavne neudržateľný a tiež vyvodil povinnosť súdov skúmať možnosť implementácie eurokonformného výkladu prostredníctvom tzv. nepriameho účinku relevantnej únijnej regulácie. Postup konajúceho súdu potom musí byť taký, aby vzal do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatnil všetky výkladové metódy s cieľom zaručiť úplnú účinnosť na vec sa vzťahujúcej smernice. Z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 24.10.2013 vo veci C-22/12 vyplýva záver, že článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972, článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990 sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Ak prvoinštančný súd vychádzajúc z uvedeného rozsudku, vykonal výklad vnútroštátnych predpisov v tom smere, že neposudzoval nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanému ako poisťovni striktnie iba v intenciách zákona č. 381/2001 Z. z. a nevyvodil zásadnú pojmovú a obsahovú odlišnosť inštitútu škody a inštitútu nemajetkovej ujmy, ale naopak, dospel k záveru, že jednak je nutná taká interpretácia § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z., podľa ktorej možno aj nemajetkovú ujmu podľa predpisov občianskeho práva zahrnúť pod škodu a zároveň, že túto možno uplatňovať na základe skutočností, že inštitút náhrady nemajetkovej ujmy slovenské vnútroštátne právo pozná a upravuje (hoci ustanovenia zakladajúce právo pozostalých po obeti dopravnej nehody na náhradu nemajetkovej ujmy patria systematicky do tej časti Občianskeho zákonníka, ktoré sa týka zásahov do práva na ochranu osobnosti), postupoval správne a jeho výklad nemožno považovať za výklad contra legem. Práve z uvedených dôvodov odvolací súd nevzal do úvahy argumentáciu žalovaného ohľadom odlišných záverov Najvyššieho súdu SR v niektorých jeho rozhodnutiach (napr. uznesenie NS SR zo dňa 20.4.2011, sp.zn. 4Cdo/168/2009, uznesenie NS SR zo dňa 31.3.2016, sp.zn. 3Cdo/301/2012, rozhodnutie zo dňa 15.5.2017, sp.zn. 8Cdo/219/2016), na základe ktorých sa dospelo k záveru, že podľa súčasnej platnej právnej úpravy možno nemajetkovú ujmu za zásah do osobnostných práv usmrtením blízkej osoby uplatňovať len mimo rámec inštitútu zodpovednosti za škodu, t.j. podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, a teda povinnosť poisťovne na plnenie z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa nevzťahuje na právo na náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie vychádzal z potreby eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva ako dôsledku tzv. nepriameho účinku smerníc Európskej únie zohľadňujúc princíp prednosti práva Európskych spoločenstiev a Európskej únie pred vnútroštátnymi predpismi a povinnosť vnútroštátnych súdov vykladať vnútroštátne právo v najväčšej

možnej miere v zmysle znenia a účelu smerníc, a to tak, aby bol dosiahnutý výsledok, ku ktorému tá ktorá smernica smeruje.

20. Ako už bolo vyššie uvedené, požadovanú nemajetkovú ujmu bolo potrebné posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti (§ 11 a § 13). Odvolací súd zastáva názor, že ak je obsahom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právne účinky. Ide totiž o právo majetkovej povahy, pričom toto právo sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (rozhodnutie NS SR, sp.zn. 2Cdo/278/2007). Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17. 2. 2011, sp. zn. 5 Cdo 265/2009). Neobstojí argumentácia, že na uplatnené právo žalobcov je potrebné aplikovať § 15 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení s § 106 Občianskeho zákonníka (týkajúci sa premlčania práva na náhradu škody), a to práve s ohľadom na to, že nárok vychádza z práva žalobcov na ochranu osobnosti.

21. Odvolací súd vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy konštatuje, že právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života je základným právom podľa článku 19 ods. 2 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), podľa článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov (ďalej len ako „Dohovor“), ako aj podľa článku 10 ods. 2 ústavného zákona č. 23/1991 Zb. ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd (ďalej len ako „Listina“). Súčasťou osobnostných práv fyzickej osoby je aj právo na súkromný a rodinný život, ktoré zahŕňa taktiež právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s blízkymi osobami. Pod právnou úpravou ochrany osobnosti fyzickej osoby, ktorá je v slovenskom právnom poriadku obsiahnutá v Občianskom zákonníku, spadá aj právo na ochranu súkromia, ktoré sa v najširšom zmysle týka aj života v rodine, manželských, partnerských alebo priateľských či iných obdobných vzťahov. Súčasťou súkromného života jednotlivca je nepochybne aj rodinný život, zahŕňajúci právo fyzickej osoby na spoložitie s blízkymi príbuznými, najmä s deťmi, rodičmi, prarodičmi, či súrodencami. Rešpektovanie súkromného života musí preto zahŕňať do určitej miery právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov medzi najbližšími rodinnými príslušníkmi, aby tak bolo možné okrem iného rozvíjať a naplňovať vlastnú osobnosť jednotlivca. Protiprávne narušenie týchto rodinných vzťahov predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život fyzickej osoby (viď. obdobne uznesenie NS SR z 18.02.2010, sp. zn. 3Cdo 137/2008 a nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 2844/14 zo dňa 22.12.2015).

22. Základnou hmotnoprávnou podmienkou vzniku zodpovednosti a sankcií podľa Občianskeho zákonníka za neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby podľa ust. § 13 Občianskeho zákonníka je existencia neoprávneného zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu v príčinnej súvislosti medzi takýmto zásahom a jeho protiprávnosťou. Zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby, spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ust. Občianskeho zákonníka. V prípade, ak by sa nezdalo morálne zadosťučinenie postačujúce, umožňuje Občiansky zákonník v ust. § 13 ods. 2 priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej účelom je vyvážiť a zmierniť nemajetkovú ujmu peňažnou formou a plní tiež satisfakčnú funkciu (rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Cdo 265/2009). Základom pre priznanie a určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch sú zákonom ustanovené dve kritéria, z ktorých musia súdy vychádzať, a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby došlo. Špecifiká každého jednotlivého prípadu nepovedú k zneužívaniu tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie, a súčasne nebude na pôvodcu neoprávneného zásahu pôsobiť likvidačne, zohľadňujúc pritom verejný záujem. Maximálna čiastka, ktorú môže súd priznať je pritom ohraničená len výškou žalobcom požadovaného peňažného zadosťučinenia, ktorá musí byť zrejماً zo žalobného návrhu (rozsudok NS SR, sp. zn. 4Cdo/139/2011).

23. V prípade usmrtenia pri dopravnej nehode sa neoprávneného zásahu dopúšťa vodič motorového vozidla, ktorý porušením pravidiel cestnej premávky zavinil smrteľnú dopravnú nehodu. V konaní bolo medzi stranami nesporné a nepochybne preukázané, že k zásahu do osobnostnej sféry žalobcov došlo zavineným protiprávnym konaním p. D. B. ako vinníka dopravnej nehody, voči ktorému bolo trestné stíhanie zastavené z dôvodu neprípustnosti (vinník dopravnej nehody zomrel). Pri spôsobenej dopravnej

nehode spolujazdec vo vozidle - F. B. (manželka a matka žalobcov) na mieste dopravnej nehody v dôsledku zranení zomrela.

24. Na podklade vykonaného dokazovania možno jednoznačne vyvodiť, že smrťou manželky a matky pri dopravnej nehode bolo zasiahnuté do práv na ochranu osobnosti žalobcov (práva na súkromie a rodinný život) ako najbližších rodinných príslušníkov F. B., v dôsledku čoho bola narušená celistvosť ich rodiny. Žalobcovia stratili možnosť viesť s ňou súkromný a rodinný život a sú od jej smrti ochudobnení o túto sféru prirodzených vzťahov s jedným z najbližších rodinných príslušníkov, o stratu radostí s ním prežívaných; protiprávnym konaním vinníka dopravnej nehody tak prišlo k nezvratnej deštrukcii týchto medziľudských (rodinných) väzieb tvoriacich základ a rámec súkromného života žalobcov, a tým k zásahu do ich osobnostných práv. Takto vzniknutá trauma je zo životov žalobcov za daných okolností prakticky neodstrániteľná. Strata blízkej osoby je pre väčšinu ľudí tou najväčšou stratou, s ktorou sa môžu vo svojom živote stretnúť (por. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2844/14 z 22.12.2015). Smrť ako absolútna a nenahraditeľná strata predstavuje sama o sebe závažný zásah do práva na ochranu osobnosti, pričom spôsobuje ťažké psychické rozporenie a v prípade fungujúcej rodiny má za následok dlhotrvajúcu nemožnosť vyrovnáť sa so stratou blízkeho človeka napriek plynutiu času. Je preto nepochybné, že morálne zadosťučinenie za daných okolností nie je postačujúce, a je teda prípustné priznať žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa v ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

25. K výške peňažnej náhrady odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že táto je predmetom voľnej úvahy súdu, keďže zákon nestanovuje ani rámcové čiastky pre odškodnenie nemajetkovej ujmy. Vodiacími parametrami proporcionálne spravodlivého zadosťučinenia je atribút primeranosti, ktorý je rozhodujúcim kritériom priznávania odškodnenia, aby bol dosiahnutý účel kompenzácie. Na druhej strane pri zachovaní proportionality, výška peňažnej satisfakcie nesmie byť prostriedkom bezdôvodného obohatenia a pôsobiť na škodcu likvidačne. Rozhodujúcim je preto zvažovanie individuálnych okolností prípadu.

26. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal zo správne zisteného skutkového stavu. Z vykonaného dokazovania mal preukázaný blízky vzťah žalobcov voči zosnulej manželke/matke a že jej smrť predstavovala citeľný zásah do sféry ich súkromného a citového života. Prvoinštančný súd pri určení výšky náhrady správne zohľadnil vek žalobkyne 2/, finančnú alebo inú odkázanosť žalobkyne 2/ na zomrelú, spolužitie a vzájomný vzťah medzi žalobcom 1/ a zomrelou. V danom prípade práve vzájomný vzťah žalobcov so svojou zomrelou príbuznou bol tým faktorom, ktorý determinoval intenzitu vzťahov medzi nimi, ktorá okolnosť je podstatná pre posúdenie vzniknutej ujmy, a to u každého zo žalobcov osobitne. Z vykonaného dokazovania vyplynul dlhodobý, harmonický a pevný vzťah medzi žalobcom 1/ a jeho zosnulou manželkou, plánovanie ďalšieho dieťaťa. Následky neočakávaného trvalého prerhnutia tohto vzťahu spočívajú vo vyrovnávaní sa s traumatickou udalosťou, prevzatí role matky vo vzťahu k maloletej dcére ako aj všetkej starostlivosti. Pokiaľ ide o maloletú dcéru, táto udalosť má pre ňu trvalý následok vo forme straty najdôležitejšieho blízkeho človeka a s tým spojeným hendikepom nielen v detstve a dospievaní, ale aj v neskoršom období života, s ktorým sa bude musieť vysporiadať. Odvolací súd je toho názoru, že v určitých prípadoch zásahov nie je potrebné osobitne dokazovať utrpenú fyzickú alebo psychickú ujmu (napr. psychické strádanie v prípade úmrtia blízkej osoby), pričom ide o také zásahy do práv a slobôd fyzickej osoby, pri ktorých zo samotnej povahy tohto zásahu automaticky vyplýva následok v podobe psychickej alebo fyzickej ujmy. Odvolací súd konštatuje, že aj v týchto prípadoch sa vyžaduje, aby žalobca ako poškodená osoba konkrétnymi skutkovými tvrdeniami ozrejmla, akým spôsobom sa u nej prejavila ujma a v čom konkrétne spočívala, čo v danom prípade žalobcovia splnili.

27. S ohľadom na trvalý následok, ktorý nastal s tým, že nemožno očakávať úplnú nápravu, ako aj s ohľadom na vek žalobkyne 2/, je rozhodnutie súdu prvej inštancie o priznaní nemajetkovej ujmy žalobcom primerané. Na zdôraznenie správnosti záveru súdu ohľadne výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy (porovnaním výšky s náhradami priznávanými v iných štátoch EÚ, odškodneniu poskytovanému podľa zákona č. 215/2006 Z. z. a zákona č. 461/2003 Z. z.), s prihliadnutím na požiadavku spravodlivosti a komparácie náhrad prisúdených v iných prípadoch, odvolací súd dopĺňa príkladom, že:

- rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 7C/276/2011-96 z 31.05.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/315/2012-125 z 26.11.2012, súd priznal deťom náhradu nemajetkovej ujmy každému 10.000 eur v súvislosti so smrťou matky pri dopravnej nehode;
- rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 16C/627/2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/214/2016 bola manželke priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v sume 12.500 eur a dospelým synom priznaná náhrada nemajetkovej ujmy uja v sumách 9.000 eur, 5.000 eur, 4.000 eur v súvislosti so smrťou manžela a otca pri dopravnej nehode;
- rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 8C/21/2014 zo dňa 24.11.2015 v spojení s dopĺňacím rozsudkom sp. zn. 8C/21/2014-196 zo dňa 11.01.2016 a s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/337/2016 zo dňa 28.11.2016 bola manželke priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v sume 10.000 a žalobcovi 2/ a dospelým deťom suma po 7.500 eur v súvislosti so smrťou manžela a otca pri dopravnej nehode;
- rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/210/2013 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/19/2017 bola manželke zomrelého priznaná náhrada vo výške 40.000 eur, plnoletému synovi 17.000 eur, plnoletej dcére 20.000 eur;
- rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 13C/126/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/368/2015 bola manželovi prisúdená náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 eur v súvislosti so smrťou pri dopravnej nehode;
- rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 27C/110/2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/658/2014 bola prisúdená manželovi (od r. 1978) náhrada nemajetkovej ujmy 50.000 eur v súvislosti so smrťou pri dopravnej nehode;
- rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 9C/45/2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/137/2017 bola pozostalej manželke priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 40.000 eur, plnoletým deťom po 20.000 eur v súvislosti so smrťou pri dopravnej nehode;
- rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 4C/233/2009 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/165/2017 bola pozostalej manželke priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 25.000 eur a za stratu rodiča maloletej dcére vo výške 25.000 eur v súvislosti so smrťou pri dopravnej nehode;
- rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 8C/103/2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/171/2012 bola manželke priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 20.000 eur a deťom po 15.000 eur;
- rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 10C/94/2014 bola manželke priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 20.000 eur, plnoletému synovi 15.000 eur;
- rozsudkom Okresného súdu Skalica, sp. zn. 7C/3/2018 bola 66 ročnému manželovi priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 20.000 eur, plnoletým deťom každému po 10.000 eur v súvislosti so smrťou pri dopravnej nehode;
- rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. 5C/63/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/80/2017 bola 61 ročnému manželovi priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 13.000 eur;
- rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 15C/27/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/60/2014 bola manželke priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 23.000 eur s poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo 228/2012, v ktorom išlo o obdobný prípad
- rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 7C/256/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/264/2013 bola manželke priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 20.000 eur;
- rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 8C/55/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/156/2016 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy manželovi vo výške 10.000 eur a plnoletým dcéram suma 8.000 eur a 7.500 eur;
- rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 21C/279/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/299/2018 súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy manželke v sume 15.000 eur a plnoletým deťom po 12.000 eur a 13.000 eur v súvislosti so smrťou pri dopravnej nehode;
- rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 11C/496/2015 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/258/2016 bola manželke priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 15.000 eur v dôsledku úmrtia manžela dopravnou nehodou;
- rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 37C/358/2013 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/724/2015 bola priznaná dospelým deťom náhrada nemajetkovej ujmy po 10.000 eur.

28. Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že priznané náhrady nemajetkovej ujmy pozostalých príbuzných sa v prípade manžela pohybujú od 10.000 eur do 50.000 eur, v prípade (plnoletých) detí od 4.000 eur do 17.000 eur.

29. Podľa nálezu ÚS SR sp. zn. III. ÚS 288/2017: „Pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné sudy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť, a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako a v ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady.“ Odvolací súd tak má za to, že v danom prípade je priznaná výška nemajetkovej ujmy pre žalobcu 1/ (manžela) v sume 15.000 eur a pre žalobkyňu 2/ (maloleté dieťa) v sume 15.000 eur primeraná, a to aj po zohľadnení osobitostí danej veci (najmä veku žalobkyne 2/, ktorý odôvodňuje vyššiu náhradu ako v prípade plnoletých detí). Takouto výškou dôjde k naplneniu požiadavky primeranosti a proporcionálnej náhrady strádania žalobcov. Odvolací súd má na rozdiel od žalovaného za to, že priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške určenej súdom prvej inštancie zohľadňuje osobitosti daného prípadu (vychádzajúc z jednotlivých vyššie uvedených kritérií) a nevybočuje z rámca priznaných náhrad v porovnateľných prípadoch. Prísúdená náhrada tak nie je zjavne neprimeraná okolnostiam prípadu, zohľadňujúc životnú úroveň v krajine a nepredstavuje ani prostriedok neprípustného obohacovania, prípadne likvidácie. Výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy je spôsobilá kompenzovať vzniknutú ujmu v zmysle jej zmiernenia na spravodlivom a slušnom základe (zdôvodnená konkrétnymi východiskami a závermi).

30. Pokiaľ žalovaný poukazoval na možnosť kolízie záujmov medzi žalobcom 1/ ako rodičom a zákonným zástupcom a žalobkyňou 2/ ako maloletým dieťaťom v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vrátane udelenia splnomocnenia právnomu zástupcovi, odvolací súd je toho názoru, že takýto konflikt záujmov medzi otcom ako zástupcom a maloletou dcérou ako zastúpenou nie je daný a ani nehrozí. V prvom rade je potrebné konštatovať, že v danom prípade nejde o potrebu ustanovenia hmotnoprávneho opatrovníka, keďže podanie žaloby nie je právnym úkonom, ale iba procesným oprávnením. Do úvahy teda potenciálne prichádza iba ustanovenie procesnoprávneho opatrovníka v konaní (už začatom), a to z dôvodu, ktorým je kolízia záujmov medzi rodičom a maloletým dieťaťom. Ako však bolo uvedené vyššie, žiadny konflikt záujmov medzi otcom žalobkyne 2/ ako zástupcom a žalobkyňou 2/ ako zastúpenou nie je daný a ani nehrozí, nakoľko otec maloletej nemôže mať žiadny záujem na predmete alebo výsledku konania týkajúceho sa žalobkyne 2/.

31. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcov proti výroku o trovách konania odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné v tejto časti zmeniť. Žalobca 1/ sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému náhrady nemajetkovej ujmy, pričom ho možno považovať za v spore plne úspešného, keďže rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, preto mu patrí náhrada trov konania v plnom rozsahu. Vo vzťahu k žalobkyňi 2/ možno konštatovať, že táto bola plne úspešná pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a neúspešná pokiaľ ide o nárok na náhradu majetkovej ujmy. S ohľadom na uvedené potom možno dospieť k záveru, že žalobkyňa 2/ mala vo veci úspech čiastočný a prichádza do úvahy aplikácia § 255 ods. 2 C.s.p. Odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade je potrebné vysloviť, že žalobkyňa 2/ ani žalovaný nemá právo na náhradu trov konania v dôsledku čiastočného úspechu a neúspechu žalobkyne 2/ a žalovaného v konaní. Výpočet náhrady trov konania vykonaný žalobcami vo vzťahu k žalobkyňi 2/ nepovažuje odvolací súd za správny, a to vzhľadom na nemožnosť presného vyčíslenia nároku na peňažný dôchodok žalobkyne 2/ ako aj použitie úvahy súdu pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy, v dôsledku čoho nemožno uvedené náhrady číselne spočítať a následne percentuálne vyjadriť pomer úspechu.

32. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne a právne správne potvrdil a vo výroku III. podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a žalobkyňi 2/ a žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania.

33. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešným (vo veci samej) žalobcom priznal proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).